

ATT VARA NÅGON

Många vill vara Någon – men hur många vill vara någon/något för någon annan?!

Om vi vore plantor så behöver vi då och då Någon som kommer med en vattenskvätt; plockar bort vissna blommor och blad; tillför näring och ser till att vi inte står för mörkt eller för soligt. Vi kan även behöva Någon som vänder oss ibland så att vi inte växer ojämnt.

Men vi är inga krukväxter och människor omkring oss ser sig kanske som "Någon" men inte någon för någon annan!

Det är inte svårt att se att krukväxterna i våra hem behöver något, även om vi inte alltid vet vad som är fel – men mycket kan man läsa sig till eller fråga någon kunnig om råd.

I kyrkor och församlingar slokar vi inte alltid så att det syns men även om det gör det, så är det inte säkert att Någon som vill vara något/någon för någon annan – är där just då!

Under en tid av mitt liv hade jag det så jobbigt att det inte gick att dölja – trots påklustrat leende! Några som såg vissheten reagerade på sätt som nog är alltför vanliga. Person A kom fram efter en gudstjänst och frågade:

- Hur är det?
- Inge vidare.
- Jag ser det i dina ögon att du inte mår bra.
- Jaså, syns det?
- Ja ögonen är ju själens spegel, sa hon och log. Sen gav hon mig en kram och viskade: Jesus är med dig!

Person B var en väninna hemifrån. Vi träffades på en middag.

- Hur har du det?
- Skit, svarade jag.
- Jaha ..? hon blev lite ställd. Men du kan väl komma förbi nångång när du åker in på möte?
- Knappast, svarade jag kort, Jag är inte på möte.
- Nähä!
- Nä, jag har funderat på att lämna både Gud och församlingen, sa jag och gick därifrån.

Person C frågande en gemensam bekant hur det var med mig.

Person D bodde i radhuset intill och var fru till bönegruppsledaren. Jag frågade efter att jag börjat må bättre.

- Har du märkt att jag haft det jobbigt?
- Javisst, svarade hon glatt. Det är som du säger Kerstin, att du inte är någon bra skådespelare.
- Varför gjorde du ingenting?

Hon såg frågande ut och visste inte vad hon skulle säga. Jag frågade igen.

- Varför brydde du dig inte, frågade jag milt.
- Jamen, jag är så dålig på sånt där. Min man är bättre ...

Så personer i olika närhetsgrad gjorde på ungefär samma sätt – de noterade ”problemet” men gjorde inget som krävde en större insats eller engagemang än vad de hade tid eller intresse av att ge.

Utan vare sig bitterhet eller besvikelse kunde jag konstatera att det ofta är såhär det är.

Några år tidigare hade jag suttit i köket hos en väninna i min hemstad. Jag nämnde då att jag hade svårt med min Gudsbild – att jag inte kunde se Gud som en kärleksfull far. Hon gick fram till mig och slog näven på armstödet på gungstolen där jag satt så jag nära ramlade ur den.

- I Jesu namn! sa hon högt. Du ska inte ha det så här! I morgon kommer jag och Ann hem till dig. Och så ska vi BE!

Det går bevisligen att agera/reagera på så olika sätt och jag undrar: Vilken Någon vill jag själv vara – och vilken Någon vill jag ha i min närhet när livet känns tufft?